

vil være en afgørende forudsætning for en succesfuld reform.

Det centrale element i en institutionel reform på det videregående uddannelsesområde vil være fusioner mellem eksisterende uddannelsesinstitutioner kombineret med en række store ændringer i institutionernes opbygning og funktion. En sådan gennemgribende reform bør foregå over en periode på 5-7 år og kan indebære nogle mellemstadier, hvor f.eks. forpligtende samarbejdsaftaler baner vejen for fusionerne. Nedenfor er skitseret tre grundmodeller for implementeringen af reformen:

Lovgivningsmodellen

Der kan gennemføres lovgivning, som direkte tvinger en institutionel reform af det videregående uddannelsesområde igennem, som det f.eks. er sket i Norge.

Reduktion af tilskud

Et alternativ til tvang gennem lovgivning kunne være en gradvis reduktion i offentlige bevillinger til institutioner, der ikke lever op til en række kvantitative og kvalitative målsætninger. Et eksempel herpå kunne være, at en institution for at undgå en reduktion i bevillingerne på f.eks. 20% p.a. skal have et årligt optag på minimum 500 studerende og en gennemsnitlig

bestand på minimum 1500 studerende fordelt på mindst tre uddannelsesretræninger, når den er fuldt udbygget. Dette har man bl.a. gjort med succes i Holland.

Incitamentmodellen

Endelig kunne man forestille sig en institutionel reform gennemført ved hjælp af positive incitamenter. Dette kunne f.eks. ske ved, at de fusionerede institutioner blev tildelt ekstra ressourcer til opgradering af uddannelse, udvikling og forskning, gennem adgang til bachelortitlen for udviklingsbaserede mellemlange videregående uddannelser og ved bevilling af økonomiske midler til nybyggeri.

De tre modeller kan naturligvis også kombineres. Der hersker imidlertid ingen tvivl om, at realiseringen af en institutionel reform i høj grad må baseres på en stor vilje til fornyelse – ikke mindst hos institutionerne selv. Det vil kræve, at troen på visionen er stærkere end frygten for forandring.

Hermed slutter redegørelsen.
